

Cigánykaraván

LAKATOS MENYHÉRTNEK

Az Istenek barnaságát festették arcunkra
és én őrzöm az emlékek porlepte zálogjegyeit.
Nem tudják Punjab forrásai enyhíteni izzásaimat.
Lelkünkben él Chandigarh, ahogy lassan
elhaladt a karaván, hadat üzenve.
Perzsel a szavunk új tájak határain,
és elsüllyedt emlékekre találunk
névtelen utak sivatagában.
A templomok menedékhelyein a szentek
éjszakákat virrasztottak,
dobszólót lüktetett vérük
megsebzett zarándokok imáiban.

Anyám fejfájára

Születésem hónapjában
halt meg anyám:
Csillag nélküli február
fekete magány.

Világrajöttöm februárja,
fekete gyertya,
föl-föllobbanó lángja
világít ereklyeként.

Nekem ő választott
szülőföldet:
keményre döngöltet
amit a bolyongás álmodott meg.

Élve járt a temető
habfehér útján:
babonák lábnyomát
követte reszkető
legendák félelmével.

De ment! esőverte arccal
kereste apámat
hitvesi félelemmel

ki a holnap betevő
falatját mulatta
el bánatában,
hogy fedje a nyomort.

Fölkelni
és lefeküdni
én nem láttam sohasem.

Ha hazavisz néha
a fájdalom –
és sírjánál megállva

szívemben gyermeki érzést
érzek:
anyámhoz hazatérek.